

Arrest

**nr. 38 643 van 11 februari 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAJD TEYMOURI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 april 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 9 november 2009, verstuurd op 10 november 2009.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujerat. U zou een sunnitische moslim zijn. U zou problemen gekend hebben met uw sjiitische burens, waaronder M. S.,

een Syed. Diens broer zou u eind 2008 aangeklaagd hebben van diefstal van twee buffels. Na twee maanden zou u vrijgekomen zijn. U dacht dat er een borg geregeld was, maar later bleek het om smeergeld te gaan. In januari 2009 zouden de sjiieten uw grond ingenomen hebben. Dit zou tot een conflict geleid hebben. U zou naar de rechtbank gestapt zijn en die stelde voor dat jullie een compromis dienden te bereiken. Uw tegenstanders zouden u benaderd hebben met documenten waarvan zij beweerden dat het om het compromis ging en die u tekende. Later bleek dat deze documenten eigenlijk verkoopsdocumenten waren, waardoor u uw eigendom dus eigenlijk zonder dit zelf te willen verkocht had aan uw tegenstanders. Toen u hier de rechtbank over aansprak, beweerde men hier niets aan te kunnen doen, daar u getekend had. U zou opnieuw gearresteerd zijn wegens dezelfde diefstal en nog enkele andere aanklachten. U zou twee weken opgesloten gezeten hebben. Na uw vrijlating zou u besloten hebben om Pakistan te verlaten. Ook zou M. S. vermoord zijn en u zou vermeld staan in deze aanklacht. U zou nog een maand in Lahore verbleven hebben en op 01 februari 2009 zou u Pakistan verlaten hebben. U zou over land via Iran en Turkije naar Europa gereisd zijn. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een kopie van uw identiteitskaart voor.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoekers verklaringen werden door dusdanig veel tegenstrijdigheden gekenmerkt dat er geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan zijn asielrelaas;
- verzoeker slaagt er niet in zijn problemen te staven met een begin aan schriftelijk bewijs, hoewel hij verklaarde verschillende rechtzaken, arrestaties en detenties te hebben meegemaakt;
- verzoekers vluchtroute is door gebrekkige kennis niet aannemelijk; verzoeker laat tevens na zijn identiteitskaart en paspoort voor te leggen waardoor het vermoeden rijst dat hij op legale manier de Schengenzone binnenkwam en hij zijn paspoort achterhoudt voor de asielinstanties.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert schendingen aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie, van artikel 1 (2) van het Protocol bij de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en ten slotte van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad merkt op dat artikel 49 op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet aan de orde was (RvS 4 juli 2003, nr. 121.325). De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsverplichting wordt in het verzoekschrift op geen enkele wijze uitgewerkt, waardoor het niet als onderdeel van het middel in aanmerking genomen kan worden.

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 164.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet weerhouden kunnen worden nu zij louter gebaseerd zijn op zogenaamde tegenstrijdigheden. Verzoeker merkt op dat hij de vragen die hem werden gesteld niet goed begreep en dat hij zeer gestresseerd was tijdens het gehoor. Het niet vermelden van de tweede arrestatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou te wijten zijn aan het feit dat die arrestatie slechts enkele uren duurde en hij dacht dat enkel de opsluiting vermeld diende te worden. Hij wenst te benadrukken dat hij per vergissing Karachi als laatste verblijfplaats opgaf en niets mocht vragen aan de smokkelaar.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een slechte fotokopie van zijn identiteitskaart die geen bewijswaarde heeft. Hij maakt niet aannemelijk waarom hij het originele exemplaar niet kan neerleggen. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Het ontbreken van originele identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Verzoekers verklaring dat zijn documenten door zijn 'agent' zouden zijn afgepakt is stereotiep en overtuigt bijgevolg niet. Bovendien bleek hij zijn beweerde illegale reisweg over land niet te kunnen staven met achtergrondkennis, hetgeen weinig blijk geeft van een doorleefde ervaring. Het vermoeden rijst dan ook dat verzoeker op legale wijze met zijn persoonlijke internationale paspoort reisde en hij zijn identiteitskaart en internationaal paspoort achterhoudt teneinde allerlei gegevens met betrekking tot zijn reis naar Europa te verhullen. Een kandidaat-vluchteling heeft echter de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoeker voldoet duidelijk niet aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoekers asielrelaas doorspekt is met vele tegenstrijdigheden aangaande kernaspecten van het relaas, hij kon zijn relaas bovendien niet ondersteunen met zelfs maar een begin van schriftelijk bewijs. De bewijslast ligt nochtans in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Het is niet aan de Commissaris-generaal, noch aan de Raad, om de lacunes in bewijsvoering op te vullen, noch om te bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van alle feitelijke elementen (ook inconsistenties, opvallende vaagheden en de intrinsieke ongeloofwaardigheid van bepaalde verklaringen) die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De motivering van de bestreden beslissing moet als geheel worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onwetendheden, vaagheden en ontstentenis van een begin van schriftelijk bewijs op grond waarvan de Commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoeker beperkt zijn betoog tot het zich niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing. Hij onderneemt geen ernstige poging om de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen zodat deze dan ook onverminderd overeind blijven. De tegenstrijdigheden die allen steun vinden in het administratief dossier hebben betrekking op het aantal arrestaties dat hij onderging, de duur van de arrestaties en het al dan niet beschuldigd worden van moord. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De enige inhoudelijke kritiek die de Raad terugvindt in het verzoekschrift betreft de verklaring van verzoeker dat hij gestresseerd was, bepaalde vragen niet begreep en dat enkele van de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan vergissingen van zijnentwege. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). De Raad benadrukt nog dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. Verzoeker werd verder gehoord door een tolk in de taal van zijn keuze (Urdu) en maakte geen meldingen van enige problemen bij de vertolking, hoewel hij erop gewezen werd deze meteen te melden. De Raad ontwaart geen dienstige kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven blijven overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Door gebrekkige medewerking bij het aantonen van zijn identiteit en reisweg, ernstige en onverklaarbare tegenstrijdigheden en de ontstentenis van enig schriftelijk bewijs maakt verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat het asielrelaas van verzoeker, zelfs al zou het aannemelijk zijn, geen aanleiding zou kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker beweert problemen te kennen met burens wegens een al dan niet vermeende buffeldiefstal en een grondconflict. Hij vermeldt weliswaar dat zijn burens tot de shia-gemeenschap behoren terwijl hij zelf een soenni is, doch nergens valt uit het relaas af te leiden dat religie aan de basis zou liggen van de aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo verklaarde verzoeker dat hij de enige van zijn

familie was die door de incidenten problemen had, zodat moeilijk kan worden volgehouden dat hij vervolgd zou worden louter of vooral wegens zijn lidmaatschap van de Soenni-gemeenschap, die overigens in Pakistan de absolute meerderheid uitmaakt. Een causaal verband is vereist tussen de daad van vervolging en de grond daarvan (artikel 48/3 § 3 van de Vreemdelingenwet). Daarenboven dient verzoeker aannemelijk te maken niet over de bescherming te kunnen genieten van zijn nationale overheid. Verzoekers relaas is bijgevolg terug te brengen tot een gemeenrechtelijk geschil (in casu twist om diefstal van buffels en gronden) dat naast zijn intrinsieke ongeloofwaardigheid geen enkel verband heeft met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.6. Vervolgens werpt verzoeker op dat hij afkomstig is uit Pakistan, hetgeen hij zou aantonen mits een kopie van zijn identiteitskaart. In Pakistan is de situatie volgens verzoeker onstabiel en worden er dagelijks bomaanslagen gepleegd. Hij herhaalt in een door sjiïeten bewoonde regio te hebben gewoond en daar problemen te hebben gekend. Hij benadrukt verder dat het in het kader van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet volstaat om aan te tonen dat een situatie dreigend is voor de gehele bevolking van een land.

2.7. Wat verzoekers vraag om de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet betreft stelt de Raad vast dat verzoeker afkomstig is uit Gujerat in Punjab. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie in deze regio van Pakistan geen ernstige bedreiging inhoudt van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hoewel er in de Punjab regio sprake is van aanslagen in de grote steden van de regio (Islamabad, Rawalpindi en Lahore) waarbij burgerslachtoffers vallen, blijkt verzoeker echter niet afkomstig te zijn uit een van de steden waarin aanslagen werden gepleegd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zou lopen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 februari 2010 door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER